

Ter bemoediging. Preek pastoor Franken op Witte Donderdag

Hebt u ooit wel eens bij uzelf gedacht: “Ik ga mijn hele leven al naar de kerk. Al die verhalen. Ik de kerk. Ik heb ze allemaal al gehoord. Ik weet hoe ze aflopen.”

Neem het verhaal van vandaag. We weten al hoe het gaat. Jezus gaat de voeten van zijn leerlingen wassen. Petrus weigert in eerste instantie.

Dat verhaal kennen we al. Maar wat is het effect van zo'n gedachte?

Op het moment dat je denkt: “oh dat ken ik al”, haak je af. Je luistert niet echt meer. En na afloop denk je: “Ik ben niet echt geraakt. De Mis heeft me niet geïnspireerd.”

Als je geïnspireerd wil worden, moet je iets spannends doen.

Je zou moeten luisteren alsof je iets voor de allereerste keer hoort, alsof dit verhaal helemaal nieuw is voor je is.

Als je zo luistert dan hoor je: dit is eigenlijk een drama!

Dit is een verhaal over liefde, zonder enige grens.

Liefde die nooit, nooit zal zeggen: “nu hou ik niet meer van je.”

Het is een gigantisch verhaal! Maar omdat je het zo bekend is, vergeet je dat.

Ik ga proberen u dit verhaal als nieuw te laten ervaren door een ander verhaal te vertellen. Een verhaal dat wel precies hetzelfde betekent.

Het is 1941. Het concentratiekamp Auschwitz. Een gevangene is ontsnapt uit deze hel

De kampcommandant is boos en wijst als represaille willekeurig 10 mensen aan.

Deze worden in een bunker opgesloten tot ze van honger doodgaan. Het is te afschuwelijk om over na te denken

Bij deze tien is een jonge man. Hij hoort zijn naam noemen.

Het duurt even tot het tot hem doordringt. Hij denkt aan zijn vrouw, zijn kinderen

Hij begint te huilen. God, alsjeblieft, mijn arme vrouw en kinderen.

Hij kijkt om zich heen om hulp. Niets. De anderen denken: “Ik ben blij dat ik het niet ben.” In die stilte klinkt opeens een stem: “Laat mij maar gaan, in zijn plaats.”

Die stem was van een kleine pater Cappucijn, pater Maxilmiliaan Kolbe

Was het voor hem gemakkelijker omdat hij geen vrouw en kinderen had?

Nee. Ook hij hield van het leven. En van zijn dierbaren. Hij had veel voor de samenleving betekent. Hij was voor tallozen een steun en toeverlaat. En toch: “Laat mij maar gaan, in zijn plaats.” En opeens brak op die afschuwelijke duistere plek iets anders door. Een straal licht. Een straal van liefde.

Vergis u niet: pater Kolbe had niet “iets” voor een ander over.

Hij gaf zijn leven. Als je je leven geeft, geef je alles.

Dan hou je niets meer over wat van jou is. Niets valt er buiten. Alles is hier echt alles.

Let op: dat hij pater Kolbe alles geeft is hier hetzelfde als in het evangelie. Dat is de overeenkomst. Op Witte Donderdag gebeurt dit ook. Jezus geeft alles!

Jezus zegt: ” Dit is mijn lichaam, dit is mijn bloed.”

Dat is: “Dat ben ik zelf. Mijn persoon. Morgen aan het kruis geef ik ze aan je. Geef ik mijn leven. Geef ik dus alles aan jou, aan jullie. Uit liefde. Ik hou van je. Voortaan, bij ieder communie geef ik je alles.”

Het klinkt vroom. Maar het heeft een praktische consequentie. Juist nu hebben we deze liefde nodig voor de coronacrisis. Alleen samen krijgen we corona onder controle. Het spotje van de overheid. Alleen samen. We moeten allemaal een stuk ik-gerichtheid los laten. En niet voor even. Het gaat lang duren, als je het laatste nieuws moet geloven. Premier Ruitte heeft ons dinsdag nog aangespoord vol te houden.

Ja, Je weet dat je als christen van je naaste moet houden als van jezelf. Als je eerlijk tegenover jezelf bent weet je: Dat is soms best zwaar. Het gaat zo in tegen je ik-gerichtheid.

Misschien kun je die ik-gerichtheid pas los laten, als je weet dat je veel liefde *krijgt*. Als je dat weet kun je liefde geven. Misschien kun je pas echt van je naaste houden van jezelf, als je beseft dat jezelf een oneindig geliefd mens bent. Als je beseft dat jezelf een onvoorwaardelijk geliefd mens bent.

En dat bent u, jij, jullie.
Omdat God tegen u, jij, jullie zegt: Ik hou van je
Zoveel dat ik je mijn leven geef in de Communie.

Dat is de boodschap van Witte donderdag in deze coronacrisis.
Mag ons dit kracht geven, moed om onze ik-gerichtheid los te laten.
Zodat we inderdaad samen corona onder controle krijgen.
